

РЕШЕНИЕ

№ 8177

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **8543** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7, във вр. с чл. 144, ал. 1 и чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД, с[ЕИК], представлявано от управителя М. С. П., срещу Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № П-22221425031722-004-001 от 12.03.2025 г., издаден от орган по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП), в частта, потвърдена с решение № 595 от 18.06.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление на НАП.

В жалбата се поддържат доводите от административното оспорване. АПВ се оспорва като незаконосъобразен, поради прихващане на дължимата на жалбоподателя главница по ДДС в размер на 90 688,00 лева, с погасени по давност публични задължения на дружеството за периодите м. 04.2015 г. - м. 06. 2017 г. Отново с оглед липсата на доказателства за прекъсване на давността се поддържа възражение за изтекла давност и се иска отмяна на акта, в частта на прихващането. Иска се и начисляване на лихва в полза на дружеството върху възстановената сума, като се претендира връщане на преписката с указания до административния орган за инициране на производство за начисляване в полза на „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД на лихви.

В представени писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя - адвоката Т., подробно се излагат аргументи свързани с изтеклата давност, като и се коментира приложеното по делото за сведение решение № 12382 от 03.12.2025 г., постановено по адм. дело № 9428/2025 г. на Върховния административен съд, осмо отделение. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение, като се излагат съображения

свързани с решение С-438/22 на СЕС; липсата на наведени нови аргументи и доказателства от страна на процесуалния представител; изразеното едно изречение за защита по същество, изразяващо се в рефериране към решението на ОДОП, както и липсата на представени допълнителни аргументи и писмени бележки.

Ответникът – директорът на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, чрез юрк. В., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, по представен списък.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Процесният АПВ № П-22221424176597-004-001/ 25.10.2024 г. е издаден във връзка с решение № 6453/28.05.2024 г. на Върховният административен съд на Република Б., първо отделение, както и след описани в него съдебни и административни обжалвания. Със същия АПВ е извършено прихващане на подлежащата на възстановяване сума в размер на 90 688,00 лв. срещу част от задълженията по изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2016 г. Извършеното прихващане е на част от задълженията (за осигурителни и здравноосигурителни вноски, данък върху доходите от трудови и приравнени на тях правоотношения и данък върху добавена стойност за периода 01.04.2015 г. -30.06.2017 г. и корпоративен анък за периода 01.01.2022 г.-31.12.2022 г.) по ИД №[ЕИК]/2016 г., срещу подлежащата на възстановяване сума в размер на 90 688,00 лв., видно от Таблица I от процесния АПВ.

С Резолюция № П-2222142503722-ОРП-001/18.02.2025 г. издадена от П. Т. П., на длъжност началник сектор при ТД на НАП С., е определена Н. И. М. на длъжност главен инспектор по приходите, да извърши проверка на „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД, обхващаща задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за периода от 01.06.2011 г. до 30.06.2011 г. Определен е и срок за извършване на проверката – до 12.03.2025 г.

За резултатите от проверката е издаден оспореният АПВ, връчен по електронен път на 08.04.2025 г.

Към АПВ е приложена справка от 12.03.2025 г. за задължения на дружеството, в която фигурират задължения за главници и лихви общо в размер на 148594,07 лв.

АПВ е обжалван пред директора на Дирекция ОДОП – С., в частта на извършеното прихващане с погасени по давност задължения и отказано възстановяване на законна лихва.

По отношение на възражението срещу невъзстановена лихва за забава върху сумата в размер на 90 688,00 лв. директора на Дирекция ОДОП – С. е мотивирал извод, че претендираните лихви са предмет на друго производство, приключило с издаването на АПВ № П-22221423039931-004-001 от 10.03.2023 г., с който на жалбоподателя са признати за възстановяване лихви за забава върху главницата от 90 688,00 лв., изчислена от датата, на която сумата е следвало да бъде възстановена, до датата на АПВ. Посочил е, че с признатата за възстановяване лихва е извършено прихващане за задължения на жалбоподателя по ИД №[ЕИК] от 2016 г. Към момента на произнасянето на директора на Дирекция ОДОП – С. АПВ № П-22221423039931-004-001 от 10.03.2023 г. не е влязъл в сила, тъй като е бил предмет на съдебно обжалване.

По отношение на възражението за изтекла погасителна давност на суми по ИД №[ЕИК] от 2016 г., прихванати от подлежаща на възстановяване сума в размер на 90 688,00 лв., директорът на Дирекция ОДОП – С. е приел, че дружеството има неизплатени публични задължения за събирането на които е образувано ИД №[ЕИК]/2016 г., поради което давността за прихванатите с АПВ задължения за периоди от м. 04.2015 г. до м. 06.2017 г. е прекъсната на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ - предприемане на действия по принудително изпълнение. Позовал се е,

че са налице данни за предприети редица действия от страна на публичния изпълнител, както следва:

- съобщение за доброволно изпълнение №С160022-149-0006114 от 21.12.2016 г. на основание чл. 221 от ДОПК;
- постановление за налагане на обезпечителни мерки №С160022-022-0057899 от 21.12.2016 г. - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на длъжника;
- запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК № С 160022-146-0018948 от 21.12.2016 г. до „СОСИЕТЕ ЖЕНЕРАЛ ЕКСПРЕСБАНК“ АД;
- запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК № С 160022-146-0018947 от 21.12.2016 г. до „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД;
- разпореждане за разпределение на постъпили суми по ИД №160156127/2016 г. №С170022-125-0081469/16.03.2017 г.;
- разпореждане за присъединяване изх. № С 180022-105-0241393 от 15.08.2018 г. на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК;
- разпореждане за разпределение на постъпили суми по ИД №[ЕИК] от 2016 г. № С 180022-125-0368621 от 06.12.2018 г.;
- разпореждане за изпълнение на запорно съобщение №С 1190022-029-0012282 от 27.03.2019 г.;
- разпореждане за изпълнение на запорно съобщение №С200022-029-0012282 от 04.08.2020 г.;
- разпореждане за разпределение на постъпили суми по ИД №[ЕИК] от 2016 г. № С200022-125-0201533 от 24.08.2020 г.

Директорът на Дирекция ОДОП – С. е посочил още, че жалбоподателят е подал искане за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК, в резултат на което е издадено разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК, както и че е издадено удостоверение за наличие на задължения, на основание чл. 87, ал. 6 от ДОПК - по искане на задълженото лице, където ясно са посочени задълженията по ИД №160156127 от 2016 г.

Въз основа на изложеното решаващият орган е мотивирал извод, че към датата на издаване на процесния АПВ срокът по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за задълженията за периодите от м. 04.2015 г. до м. 06.2017 г. не е бил изтекъл и следователно няма пречка за извършеното прихващане.

Решението на директора на дирекция ОДОП е връчено на дружеството на 11.07.2025 г., видно от приложеното на л. 15 удостоверение за извършено връчване по електронен път. Жалбата до съда, чрез органа, е депозирана на 24.07.2025 г.

Пред съда в откритото съдебно заседание за сведение е представено решение по адм. дело № 9428/2025 г., с което окончателно е разрешен спора относно законосъобразността на АПВ № П-22221423039931-004-001 от 10.03.2023 г., с който на жалбоподателя са признати за възстановяване лихви за забава върху главницата от 90 688,00 лв., изчислена от датата, на която сумата е следвало да бъде възстановена, до датата на АПВ.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна срещу подлежащ на съдебно оспорване административен акт, в срока по чл. 129, ал. 7, вр. чл. 156, ал. 1 ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на акта за възстановяване или прихващане, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по приходите, в

кръга на определените му правомощия, след надлежно възложена проверка. Издаден е като електронен документ с валиден КЕП, за което са представени доказателства на л. 49 и доказателства на диск към преписката, по който въпрос и страните не спорят.

Спазена и предвидената в закона писмена форма, като са налични фактическите и правни основания за издаването на акта и не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Основният спорен за страните по делото въпрос, който жалбоподателят е релевирал и пред директора на дирекция ОДОП по реда на административното оспорване на процесния АПВ, е дали към момента на издаването му задълженията на дружеството са погасени по давност и незаконосъобразно ли органа е извършил с акта си прихващане.

Пред настоящия съдебен състав отново се релевира възражение, че задълженията на дружеството за периодите м. 04.2015 г. - м. 06.2017 г. са погасени по давност, като се посочва, че твърдението на органа, че е образувано изпълнително дело ИД №[ЕИК] от 2016 г., по което са предприети действия по принудително изпълнение, е останало недоказано.

Следва да се посочи, че по делото на л. 87 е представено, цитираното и от решаващия административен орган, Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С1600022-022-0057899 от 21.12.2016 г., което постановление е издадено именно във връзка с цитираното по-горе ИД, като на дружеството е наложен - заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки. В тази връзка съдът приема, че са налице данни, че е образувано изпълнително дело ИД №[ЕИК] от 2016 г., по което жалбоподателят има неплатени публични задължение.

Не е спорно по делото, че задълженията на дружеството са за периода м. 04.2015 г. до м. 06.2017 г. За най-старото задължение на дружеството, това от м.04.2015 г. давностния срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от януари 2016 г. и следва да изтече януари 2021 г. В случая процесния АПВ е издаден на 12.03.2025 г., като настоящия съдебен състав приема, че са налице доказателства за прекъсване на давността на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от ДОПК - предприемане на действия по принудително изпълнение.

АПВ е издаден на 10.03.2023 г., като за да е спазен посочения по-горе срок следва да са налице доказателства за прекъсване на давността. Съгласно тълкувателно решение № 7/15.04.2021 г., постановено по тълкувателно дело № 8/2019 г. на ОСС на ВАС прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК е относимо само към същинското предприемане на действия по принудителното изпълнение. В тази връзка относими такива действия са Постановлението за налагане на обезпечителни мерки № С1600022-022-0057899 от 21.12.2016 г. – л. 87; заповорно съобщение № С1600022-146-0018948 от 21.12.2016 г. до „СОСИЕТЕ ЖЕНЕРАЛ ЕКСПРЕСБАНК“ АД – л. 85; заповорно съобщение № С 1600022-146-0018947 от 21.12.2016 г. до „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД – л. 83.

По делото има данни, че заповорните съобщения са изпратени и получени от двете банки, като на л. 67 и л. 68 са представени и адресираните до НАП отговори на банките във връзка със цитираните заповорни съобщения.

Изложеното мотивира извод, че давностния срок, касаещ задълженията на дружеството, е бил прекъснат от действията по заповор от 2016 г. и е започнал да тече нов такъв, който предвид правилото на чл. 171, ал. 1 от ДОПК следва да изтече през януари 2021 г.

По делото е представено разпореждане за изпълнение на заповорно съобщение № С200022-029-0012282 от 04.08.2020 г. - л. 69, с оглед на което се прави извод, че преди изтичането на новата 5-годишна давност същата е прекъсната отново и е започнал да тече нов срок, изтичащ през 2025 г., а процесният АПВ е издаден на 12.03.2025 г.

Следователно процесния АПВ е издаден в рамките на давностния срок (удължен, поради

прекъсване), както и в рамките на абсолютната 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, която за най-старото задължение за 2015 г. е щяла да изтече на 31.12.2025 г.

Следва да се отбележи, че решаващият орган неправилно се е позовал на разпореждане за изпълнение на запорно съобщение № С 1190022-029-0012282 от 27.03.2019 г. – л. 71 гръб, тъй като същото касае запорно съобщение от 2014 г., изпратено във връзка с постановление за налагане на обезпечителни мерки от 2014 г., а във връзка с цитираното по – горе от 2016 г.

Настоящият съдебен състав приема, че прихващането с процесния АПВ е извършено законосъобразно и оспорения в тази му част АПВ не страда от материалноправен порок водещ до неговата отмяна.

По делото се установи, че не са представени част от документите, на който се позовава решаващия орган и който са относими към твърдението на жалбоподателя, че не е бил уведомен за действията по ИД, а именно съобщение за доброволно изпълнение № С160022-149-0006114 от 21.12.2016 г. на основание чл. 221 от ДОПК; искане от жалбоподателя за неотложно плащане на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК, по което е издадено разпореждане от публичен изпълнител за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК, както и издадено, по искане на жалбоподателя, удостоверение за наличие на задължения. В случая обаче следва да се има предвид разпоредбата на 202, ал. 1 от ДОПК, а именно, че запорът се налага чрез връчване на съобщение на банката, а не на длъжника и аргументите, че дружеството не е уведомено е ирелевантно към настоящия спор.

В обобщение съдът намира, че процесният АПВ е законосъобразно издаден.

По отношение на искането направено от жалбоподателя с настоящата жалба, а именно да му се начислят лихви върху възстановената сума, следва да се посочи, че в друго контролно производство, приключило с АПВ №11-22221423039931-004-001 от 10.03.2023 г., на жалбоподателя са признати за възстановяване лихви за забава върху главницата от 90 688,00 лв., изчислена от датата, на която сумата е следвало да бъде възстановена, до датата на АПВ, като по делото се представиха доказателства, че спорът относно законосъобразността му е разрешен в друго производство с влязло в сила съдебно решение.

С оглед изхода на спора основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. По силата на препращането от чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, размерът на възнаграждението се определя по нормите от Наредба № 1/09.07.2004 г. за адвокатските възнаграждения (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.). Наредбата обаче следва да остане неприложена поради приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС. Според решението на СЕС, с Наредбата се нарушава забраната по чл. 101, § 1 от ДФЕС и се ограничава конкуренцията "с оглед целта", установена в тази разпоредба и чл. 4, § 3 от ДФЕС, без значение дали заложените в Наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. Отправна точка за определяне на размера на юрисконсултското възнаграждение са правната и фактическата сложност на делото, извършената от юрисконсулта работа, броят на съдебните заседания, видът и обемът на събраните доказателства и материалният интерес. В практиката на ВАС се приема, че високият материален интерес по делата за обжалване на РА не е определящ за размера на възнаграждението на юрисконсулта (вж. Определение № 7572/19.06.2024 г. по адм. д. № 1245/2024 г., Определение № 6414/27.05.2024 г. по адм. д. № 10326/2023 г.). Дължимото по делото възнаграждение е лишено от обезщетителната му функция, тъй като юрисконсултът не е получил възнаграждение, съизмеримо с възнаграждението при представителство от адвокат. Юрисконсултското възнаграждение има санкционен характер, поради което размерът му не следва да води до неравенство между страните.

В случая е направено мотивирано възражение за прекомерност на

претендираното юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира същото за основателно и приема, че делото не се отличава с фактическа или правна сложност, различаваща се съществено от обичайните дела от този вид. Процесуалното представителство за органа е в обичайния обем по този вид дела, с препращане към мотивите в решението на директора на Дирекция ОДОП. Процесуалният представител е участвал в две от съдебни заседания, а анализът на събраните доказателства не е съществено различен от анализа на приходните органи. В тази насока съдът счита, че възнаграждение от 600 евро. съответства на фактическата и правна сложност на спора, процесуалната активност на пълномощника и обема на предоставената от него правна защита.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК,

Административен съд – София-град, III отделение, 66 - ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД, с[ЕИК], представлявано от управителя М. С. П., срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22221425031722-004-001 от 12.03.2025 г., издаден от орган по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите, в частта, потвърдена с решение № 595 от 18.06.2025 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП.

ОСЪЖДА „Балкан Трейд Експорт“ ЕООД, с[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 600 евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните
Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

СЪДИЯ: